

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΛΕΗ. 15.

ΦΥΛ. ΠΡΟΗΓ. ΛΕΗ. 25.

Ἡ συνδρομή προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἕν ἔτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ.δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἑτησίᾳ 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ἜΤΟΣ Α'.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 6.

Ποιήσεις—Ραγκαβῆ, Λασκαράτου, Σκαλτσούνη, Βλάχου, Βρετοῦ, Μαρτζώκη, Καφοκεράλου, Ἰονίου, Ὀκτωβρίου καὶ Κουτούζη.—Φωσκόλου Ὅρτις, Μετάφρ. Γ. Κ. Σφήμα.—Βλέμματα ἐπὶ τινῶν ποιήσεων, ὑπὸ Σ. Δε-Βιάζη

Η ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ.

Εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
[Ἰοφ. Οἶδ. Κολ. 459]

Ψυχρὰ τῆς λαίλαπος πνεῆ, προώρως ἐσπαρμένα
Ἄπλῃ τὰ φύλλα, νεκρικὴν τοῦ ἔαρος σινδόνα·
Τοὺς παιδικοὺς ὄνειρους μου ὁμοίως ἕνα, ἕνα,
Τὸν ἔρημον τὸν βίον μου εἶδον ἀφέντας κλῶνα.

Παρῆλθεν ἡ ἐπέραστος τῆς εὐφροσύνης ὥρα,
καθ' ἣν ὡς νύμφη θαλερὰ ἡ μειδιῶσα πλάσις
τὰ θεῖα περιβάλλεται τοῦ νέου ἔτους δῶρα,
καὶ διαχεῖται χρυσαυγὲς τὸ φῶς εἰς τὰς ἐκτάσεις.

Καθ' ἣν ἀπλοῦται δροσερὸς ὁ τάπης τῶν κοιλάδων,
ἀθροίζων ῥόδων ὑετὸν ἐξ εὐανθῶν θυλάκων,
καθ' ἣν ἀθῶους ἔρωτας διὰ τοῦ φλοίσθου ἄδον
ἐπὶ τῆς χλόης προσγελαῖ τὸ βεῖθρον τῶν βρύακων.

Παρῆλθον εἰ μινυρισμοὶ τῶν παχυσκίων θόλων,
οἱ μυρεμόφοροι ζέφυροι, ἡ λάλος φιλομήλα,
ἐπὶ τῶν λόφων ὁ αὐλὸς ψελλίζων τῶν βουκόλων,
καὶ τὰ γοργῶς προστρέχοντα καὶ χιονώδη μῆλα.

Παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτὴ πᾶν τὸ ἡδὺ καὶ φίλον,
αἱ σελασφόροι χίμαιραι καὶ οἱ φλογώδεις πόθοι,
διὰ τῶν κλάδων ὁ βορρᾶς νῦν σίζει τῶν ἀφύλλων,
καὶ πέριξ μου δυσοίωνος ὁ ζόφος ἐπυκνώθη.

Τὰς ρίζας πλέον ἀβαθεῖς ἐπὶ κρημνῶν ἐρείδων,
ἐξηραμμένον στέλεχος ἀμύνομαι εἰς μάτην,
καὶ ὑφ' ὄρμης πλησόμενος ἀπαύστων καταγιγῶν,
ἐπικαλούμαι σῴτειραν τὴν προσχωροῦσαν Ἄτην.

Καὶ προσδοκῶντα θεωρῶν τὰ δένδρα τάλλα περίξ
μοιραίαν ἀναγέννησιν ἐν τῇ σφριγώσῃ φύσει,
Πρὸς τί, φωνῶ, τοῦ ἔαρος ἢ ἀνθοφόρος πτέρυξ;
Τίς ἀναζῆ κυπάρισσος ἀφοῦ φυλλορρόβησι;

Σοφίχ Ὀκτώβριος 1886.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Σ ΤΗ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΜΟΥ. *)

Ἄγγιολά μου, Ἄγγελέ μου· ἐσένα βλέπω
Ἐξακολουθῶν στή φαντασία μου.
Ἐσύ, τὸ πρῶτο μου παιδί, ἐσὺ πρέπει
Νὰ διαδεχθῆς ἐμὲ καὶ τὴ μαμμά σου,
Ὅταν ἐμεῖς γιὰ νόμο φυσικόνε
Ἀφήσωμε ἀπροστάτευτη στὸν κόσμον
Τὴν οἰκογένεια ποῦ σ' ἐμᾶς ἐλπίζει.
Ἄν ἦναι ἀλήθεια πῶς καὶ πάλε ζοῦνε
Μετὰ τὸ θανατό μας ἢ ψυχές μας
Ἄχ, τότε ἐμὲ ἢ ψυχὴ καὶ τῆς μαμμάς σου
Θὰ χαίρονται πετώντας ἀνωθέσας
Ἐχαριστημένες νὰ σᾶς βλέπουν ὅλες
Ἄδελφάδες καλὲς κι' ἀγαπημένες,
Κ' ἐσὲ προστάτισά τους ἀντιτά μας.

(*) Τὸ διδακτικώτατον τοῦτο ποιημάτιον ἀποτεινόμενον πρὸς τὴν λογιάν καὶ ἀρίστης ἀγωγῆς θυγατέρα τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Ἀνδ. Λασκαράτου, ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἐν τῷ «Παρνασσῷ» διατριβῆς τοῦ «Δοκίμιον Ποιητικῆς».

Πολύ, Ἄγγιολά μου, ἐσᾶς σᾶς εἶναι χρεῖα
Γιὰ ἐνότητα κι' ἀγάπη ἀνάμεσό σας.
Ἐγὼχω ἐχθροὺς ποῦ τώρα μὲ φοβοῦνται
Γιατὶ τοὺς εἶναι φοβερὴ ἡ ἀλήθεια.
Μὰ ὄντις μὲ ἰδοῦνε λείψανον... ποιὸς ξέρει...
Εἶναι δειλοὶ... καὶ θεὸς νὰ πέσουν ἴσως
Σ' ἐσᾶς ἀπάνου, ἀδύνατα παιδιὰ μου,
Νὰ χορτάσουν τὴ δίψα τους γιὰ ἐγδίκηση.
Ἄχ, τότε ἡ ὑπέρτατη θεὰ τοῦ κόσμου
Ἡ Τύχη, ἢ καλὴ-Τύχη, ἐκεῖνη μόνη
Ἐμπορεῖ νὰ σᾶς λυτρώσῃ. Ἄλληλως σφιχθῆτε
Μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην ἀνάμενό σας
Εἰς τὴν ἐναντία Τύχη, κ' ἐσὺ νᾶσαι
Καὶ μάννα καὶ πατέρας εἰς τὲς ἄλλες.

Θὰν τὸ κάμῃς. Γνωρίζω τὴν καρδιά σου
Κ' εἶναι γιὰ τοῦτο ποῦ σ' ἐσένα ἀπάνου
Ἐγὼ ὅλες μου τὸ ἐλπίδες, Ἄγγιολά μου.
Μὰ γιὰ τοῦτο εἶναι χρεῖα καὶ ν' ἀποχτήσῃς
Πεῖρα στὸν κόσμον, θάρρος, εὐτολμία.
Νὰ πλουτίσῃς καλὰ τὸν ἑαυτό σου
Μ' ὅσα πλεονεκτήματα ἤμποροῦσες
Ἐάν ἀνδροαναθρεμμένη νὰ κατέχῃς,
Γιὰ νὰ ἔμπορῃς σὲ κάθε δυσκολία σου
Νὰ κάνῃς βάση στήν ἠμπόρεσή σου,
Καὶ μ' ἀνδρική καὶ δίκαιη παρρησία
Νὰ ὑποχρεῖς, θέλει-δὲ-θέλει ὁ κόσμος
Νὰ σοῦ κάνῃ κ' ἐσὲ δικαιοσύνη.

Παντοδύναμος εἶναι, Ἄγγιολά μου,
Ὁ ἐντιμὸς θαρραλέος χαρακτήρας,
Ποῦ στὸ καλὰ-καμωμένο στηριγμένος
Σταίνεται βράχος ἐμπρὸς σ' ὅλες ὅσες
Προσβολὰς τοῦ σωρεύει ἐναντία Τύχη.
Ἐχει ἐμπρὸς σου τὸ παράδειγμά μου.
Ἄφορισμοὶ, καταδρομές, φυλάκισες,
Συκοφαντίες, φοβερὲς, ἐξορίες,
Λαοὶ ἐξαγριωμένοι, σωματεῖα
Παπάδων καὶ λαϊκῶν καταχρωμένων,
Μανιακοὶ ἐναντίον μου νὰ μὲ φάνε
Κυβερνήτες-Πιλάτοι παραιτοῦντες με
Εἰς τὴν ἐγδίκησίν τους ὀλονῶνε,

Χρηματικές ζημίες, χαμοί τόσοι
 Τόσω λογίων δειλίαιες και πικρίες,
 Όλα έργα λεία τῆς κόλασης, γιά χρόνους
 Έδοκιμάσανε ὅλα τὴν ἰσχύ τους
 Ἐπάνου στὸ κεφάλι μου.—Μ' ἐθλίψανε,
 Μὰ δὲ μὲ ἄτοθαρρύνανε διόλου.

Οἱ χαμερπεῖς δειλοὶ καταδρομεῖς μου
 Δὲν ἐλάβαν ποτὲ ἀπὸ μὲ ἓνα λόγο
 Που νὰ μὴν ἦτο καταφρόνησή τους·
 Ὅπου νὰ μὴν τοὺς ἔδειχνε τὸ ὕψος
 Ὅθενε μ' ἐσπλαχνία τοὺς ἐθωροῦσα.

Ἐλπίζω νὰ ἔμπορέσουν τὰ παιδιὰ μου
 Νὰ καυχθεῖν μὲ δίκην μιὰν ἡμέρα
 Πῶς εἶναι γνήσια παιδιὰ ἐδικά μου,
 Δείχνοντας ὡς κ' ἐκεῖνα χαρακτήρα
 Ὅμοιον τοῦ χαρακτήρος τοῦ πατρός τους.

Τὸ καλὰ-καμωμένο νᾶναι πάντα
 Ὁ πολικός σου ἀστέρας· καὶ σ' ἐκεῖνο
 Νᾶχης πάντα τὸ βλέμμα καὶ τὸ ἐλπίδες σου.
 Δὲν εἶναι ἀληθινὸ πῶς δὲν ὑπάρχει
 Κάτι τὶ ποῦ ἀνταμείβει τὴ συνείδηση.

Ἄν βλέπης εὐτυχῆ τὸν ἀδικόνε,
 Μὴ γιὰ τοῦτο ποτὲ τόνε φθονέσης.
 Ἡ εὐτυχία εἶν' ὄξουθε, καὶ μέσα
 Εἶν' ἡ ἀποστροφή γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους.

Σὲ θέλει ἡ Τύχη αἰωνίως φτωχῆ;
 Αἶ, δέξου ἀπὸ τὸ χέρι τῆς τὴ φτώχεια,
 Καὶ δεῖξε πῶς στὸ χέρι τὸ δικό σου
 Ἄπορεῖ καὶ ἡ φτώχεια νὰ γενῆ σεβάσμια.

Καὶ τί ἀξίζει ὁ σεβασμὸς ποῦ φέρνεται
 Στὸν εὐτυχῆ, στὸν ἰσχυρὸ, στὸν πλούσιον;
 Μόνον ὅταν προσφέρεται στὴ φτώχεια
 Τὸ σεβας εἶναι βέβαιον, γνήσιον σεβας.

Ἄχει τὴν ἐπαρσή της καὶ ἡ πενία.
 Ἄπορεῖ κάπως νὰ ἐπαρθῆ κ' ἐκεῖνη,
 Ἄν δύναται νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτὸ της
 Σεβαστὸν, στανικῶς τῆς ἀπορίας της.

Ἄμποτε ὁ Θεὸς ἐσὲ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ,
 Ὅχι μὲ τὴν ἀγάπη ποῦ παιδεύει
 Ἐκεῖνη γιὰ τὸ ἔχθρὸς μας, καὶ γιὰ ὄσους

Ἄλλους καλοὺς ἀθρώπους τῆνε θέλουνε.
 Ἄλλὰ μὲ ἀγάπη ἀληθινή.—Καὶ τότε
 Ν' ἀναπνεύσης καὶ σύ, καὶ νὰ ἔμπορέσης
 Ν' ἀσηκώσης κεφάλι, νὰ εὐτυχήσης,
 Καὶ νᾶσαι ἢ εὐεργέτρια στὲς ἄλλες
 Νεώτερες ἀδελφάδες σου, Ἄγγιολά μου,
 Καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς γονεῖς τιμὴ καὶ δόξα.

ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

(Ἐκ τοῦ ποιήματος ἑ Τουρκουάτος Τάσσος)

Ἐφάνηκε ἓνα σύγγεφο ἔς τὴ δύση,
 Ἄλλο μὲ μιᾶς ἀφ' τὸ βορρᾶ προβαίνει,
 Ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ μαυρίσῃ,
 Ἄλλο ξοπίσω ἀπὸ τὴν ἄρξο βγαίνει.
 Μὰ τὸν καθένα ἀρχίζει νὰ φοβίσῃ
 Ἡ καταχνιά ποῦ στέκει καὶ προσμένει
 Τὴν ποθητὴ του μ' ἰανοιγμένη ἀγκάλῃ
 Στῶν Δένδρων τὴν ἰσκιὰδα ἢ ἔς τ' ἀκρογιάλι

Ἡ καταχνιά πυκνόνεται, μαυρίζει,
 Ἄστράφτει ἀπὸ μακρὰ, βουβά βροντάει.
 Πέφτει ἡ βροχὴ, ὁ ἀνεμὸς σφουρίζει,
 Τὸ νυχτοπούλι ἀκοῦς νὰ τραγουδάει,
 Τοὺς κάμπους τὸ ἀηδόνι δὲν στολίζει,
 Τραγουδοῖ ἐρωτικὸ δὲν ἀντηχάει,
 Πάρεξ φωναῖς ποῦ κράζουνε βεήθεια
 Καὶ χέρια ποῦ κτυποῦν βαρῶν τὰ στήθεια.

Αὐξάνει ἡ τρικυμία, φρικτὰ βροντάει,
 Τ' ἀστροπελέκια πέφτουνε μὲ μιᾶς,
 Αὐξάνει ἡ βροχὴ καὶ προμηθάει
 Καταστροφή μεγάλης τρικυμίας·
 Ἄλλο ἔς τὸν οὐρανὸ δὲν ἀντηχάει
 Παρὰ φωναῖς θυμοῦ καὶ ἀπελπισίας.
 Τρέχουν γιὰ νὰ σωθεῖν καὶ ὄπου στραφοῦνε
 Φρικτότερον τὸν κίνδυνον ἰθαρσοῦνε.

Τρέχει ἡ νεροποντὴ καὶ συνεπαίρνει
Δένδρα, καλύβαις καὶ γκρεμνοὺς ξαπλόνει·
Τὸ καράβι ἔς τὸ πέλαο παραδέρνει
Χωρὶς πανιὰ, κατάρτια καὶ τιμόνι.
Κατὰ τὸν οὐρανὸ ὁ ναύτης στέρνει
Τὴν ὕστερη φωνή του καὶ νεκρόνει.
Τόσαις φωναῖς ἀκοὺς, τόση φόβέρα,
Ποῦ λὲς καὶ νᾶναι Παρουσία Δευτέρα.

Κόραις, γυναῖκες, γέροντες, παιδία
Τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ σωθεῖνε·
Ἄλλους, τοὺς συνεπαίρνει ἡ τρικυμία,
Ἀφ' τοὺς γκρεμνοὺς, οἱ ἄλλοι ῥοβολοῦνε.
Ἄλλοῦ οἱ παλμοὶ νεκρώνουν ἔς τὴν καρδία,
Ἄλλοῦ γοργὰ ἄσ' ἄν τὸ σφυρὶ κτυπᾶνε·
Ἐδῶ τὸν Πλάστη ὕμνοῦν ψυχομαχῶντας,
Ἐκεῖ τὰ μάτια κλειοῦνε βλασφημῶντας.

Ἄλλοι πολλοὶ τὸ θάνατο ζητοῦνε
Κι' ἀτρόμητοι τὸν κίνδυνο κυττᾶνε,
Ἄλλοι τ' ἀστροπελέκια καρτεροῦνε
Ἐπὶ ὅταν ἄλλους νεκρώνουν βλασφημᾶνε.
Εἶναι κόραις πολλαῖς ποῦ ἐπιθυμοῦνε
Νὰ πεθάνουν μ' ἐκείνους π' ἀγαποῦνε·
Φιλητοῦνται, ἀγκαλιασμένοι μὲς τὰ χεῖλα
Ἰδοῦ ἄβρῃσκουνε εὐτυχιὰ μέσ' ἔς τὴν μαυρίλα.

Πλὴν, μέσ' ἔς τῆς Λεονώρας τὴν καρδία
Ἐρωτικὸς παλμὸς δὲν ἀγροικιέται,
Μένει βουβὴ ἔς τὴν τόση ἀπελπισία...—
Φτωχὲ Τορκουάτο, δὲν σὲ συλλογιέται!
Ἢ μία φιλεῖ τὸν ἄλλο· ἢ εὐφύια
Μονάχη εἰς τὴν γῆ καταφρονιέται·
Κανεῖς ἔς αὐτὴν βοήθεια δὲν προσφέρει
Ἄλλὰ μονάχη φθειρεται, ὑποφέρει.

Τί σ' ὠφελεῖ, Τορκουάτο, ἢ εὐφύια
Ἀφοῦ κ' ἐσὺ ἀπ' ὅλους λησμονηέσαι;
Ἐπὶ δὲν μ'πορεῖς νὰ θέλξης μιὰ καρδία
Ἄλλ' ἀπ' αὐτὴ σκληρὰ καταφρονιέται ;

Ποιὰν εὐρίσκεις χαρὰ, ποιὰν εὐτυχία ;
Ἀπὸ ποιὰ κόρη, δύστυχε, ἀγαπηέσαι ;
Πῆς, ποιὰ χαρὰ, ποιὰ δείγματα ἐσπλαχνίας
Γι' ἀνταμοιβὴ τῆς τόσης σου λατρείας ;

« Ἄς μὴν ὑπάρχη ἄνθρωπος ἴσ' τὴν πλάσι, ! »
Μύριας φωναῖς ἴσ' τὸν Ἄπλαστο ἀνυφοῦνται.
Τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἠθέλησε νὰ πλάσῃ,
Ἀπὸ χιλιάδες στόματα πετιοῦνται
Κατὰ τὰ οὐράνια εὐχαῖς, νὰ τὸν χαλάσῃ,
Ἐνῶ ἴσ' τὴν γῆ οἱ ἀχάριστοι γεννηοῦνται.
Ἄς σβύσῃ κάθε ἀχνάρι ἂν ἤμπορούσε
Γιὰ νὰ μὴ δείξῃ ποῖος ἐκατοικοῦσε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ

Εἰς τοὺς γλαυκοὺς αἰθέρας Τὸ ἐβλέπομεν συγχρόνως,
Ἄστρον ἔλαμπε γλυκί· Τὸ εὐρίσκομεν ὁμοῦ·
Καὶ οἱ δύο καθ' ἐσπέρας Οὐτ' ἐγὼ τὸ εἶδα μόνος
Τὸ ἐβλέπομεν ἐκεῖ. Οὐτ' αὐτὴ χωρὶς ἐμοῦ.

Τώρα;—φεῦ! τῆς φίλης τ' ὄμμα
Ἐσβεσε θανάτου χεῖρ·
Κ' εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
Ἐσβεσε καὶ ὁ ἀστὴρ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΑΝΔΡΟΣ Π. ΒΡΑΪΛΑ

Ἦ, διαβάτη, μὴ δακρύζης, μὴ στενάζης λυπημένος,
Ὁ σοφός, ὁ διπλωμάτης, ἐδῶ δὲν εἶναι θαμμένος.
Τῆ στολῆ του ἔχει ἔς τὸ μνήμα, γιατί ἔφυγε ταχυὰ
Νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ Ἔθνος ἔς τὸν Αἰώνιο Βασιλεῖα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ

Ω Δ Η

Κατὰ τὴν ἐν Ζακύνθῳ ἀνακομιδῇν

τῶν ὀστέων τοῦ ποιητοῦ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ (*)

Ἐκηδεύετο ὁ πρῶτος Βάρδος τῆς ἐλευθερίας,
Κ' εἰς τὸ λείψανόν του αὔρα ἐθρηνοῦσε δουλική·
 Ἄλλ' ὁπότε ἡ Πατρίς μας ἀπηλλάχθη τῆς δουλείας,
 Αὔρα ἔπρεπε νὰ ψαύσῃ τὰ ὀστᾶ του ἐθνική.

Εἰς τὴν γῆν ποῦ ἐγεννήθη, εἰς τὴν νῆσον τῶν ἀνθῶν,
 Τοῦ μεγάλου ὕμνωδου μας μεταφέρουν τὰ ὀστᾶ,
 Καὶ ὀλόφωτος χορεία ποιητῶν, ἀρχαίων, νέων
 Καὶ χαρίτων καὶ ἡρώων συνοδεύουσιν αὐτά.

Προπορεύεται τῶν ἄλλων ἡ θεὰ Ἐλευθερία,
 Καὶ μ' αὐτὴν τοῦ Ἐλικῶνος συμπετῶσιν αἱ θεαί...
 Βλέπω, βλέπω ν' ἀναδεύουν εἰς τὰ κόκκαλα τὰ κρύα
 Τοῦ Τομπάζη, τοῦ Μιαούλη καὶ τοῦ Μάρκου αἱ σκιαί.

ὦ, ἰδέτε! μὲ τὰς Μούσας συμπετᾶ χορεία ἄλλη
 εἶν' ὁ Ὅμηρος, ὁ Βύρων καὶ ὁ Φώσκολος ἄβου, ^{ἄβου,}
 Κι' ὁ δαφνοστεφής Ἀπόλλων, μὲ τὴν συνοδίαν ψάλλει
 Τοῦτο τ' ἄσμα ὅπου πνέει θεῶν μῦρον ἐθνισμοῦ:

«Ἀπ' τὰ κόκκαλα ἔγαλμένη
 «Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
 «Καὶ ὅσων πρῶτα ἀνδρειωμένη
 «Χαῖρε, ὦ χαῖρε Ἐλευθερίᾳ»

Τὴν θεὰν Ἐλευθερίαν ἔψαλε μὲ τ' ἄσματά του,
Κ' ἡ θεὰ Ἐλευθερία τοῦ κηδεύει τὰ ὀστᾶ του.

Ἐν Ληξουρίῳ Αὐγούστος 1865.

Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ.

(*) Ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη ἐν Κερκύρᾳ κατὰ τὸ 1857. ἡ ἀνακομιδὴ ἐγένετο κατὰ τὸ 1865.

Η ΚΥΡΑ ΜΟΥ

Τόση φλόγα καὶ λάμψη σκορπίζει
 ἡ γλυκεριά τῆς κυρᾶς μου ματιὰ
 ποῦ ἂν τὴ ἴδῃς κ' εἶναι μαύρη νυχτιὰ,
 λὲς κι' ὀπίσω τὸν ἥλιο γυρίζει.

Κι' ἂν ποτὲ τὴν ἡμέρα προβάλλῃ
 ποῖο λαμπρόνε θὰ ἴδῃς οὐρανὸ
 καὶ τὸν ἥλιο φεγγάρι ἀχνὸ
 ἐμπροστὰ ἔς τῆς κυρᾶς μου τὰ κάλλη.

Καὶ φωτόπλεχτο θεῖο στεφάνι
 ἀπὸ φλόγαις, ἀκτίλαις γλυκαῖς,
 ποῦ σκορποῦν ἀστραπαῖς μαγικαῖς,
 Μία αἴγλη τριγύρω τῆς κάνει

.....

Λὲς καὶ σ' ἐκείνην προσηλωμένα
 ὅλα τ' ἀστέρια καὶ τὰ στοιχεῖα
 δείχνουν τὰ κάλλη τους ἐρωτευμένα
 καὶ σχηματίζουνε τὴν ἁρμονία.

ΙΟΝΙΟΣ.

ἘΣΤΟ SANTA ROSA

Ἐσ τὸ νησί τῆς Σφακτηρίας,
 Χάριν τῆς Ἐλευθερίας,
 Ἀπ' τοὺς Τούρκους ἐσκοτώθη
 Σάντα Ρόζας ὁ Ἴταλός,
 Καὶ τὴ δάφνη ὅπου ἐπόθει,
 Ἐδρεψεν ἡρωϊκῶς.

Γ. ΒΡΕΤΟΣ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Πέρασε τώρα ἡ ἀνοιξι, τὸ καλοκαῖρι πάει,
κι' ἀργὸ λιανοφιχάλημα τῆ γῆ μας χαιρετάει.

Ἄνθηα καὶ νύχταις τοῦ Μαγιοῦ, καὶ χελιδόνια πᾶνε,
ξερὰ τὰ φύλλα πέφτουνε κ' ἐδῶ, κ' ἐκεῖ κυλᾶνε.

Γοργά, γοργά πετᾷ ὁ καιρὸς κ' ἡ πλάσι ἀλλάζει χρῶμα,
μονάχα σὺ δὲν ἀλλάξεις... δὲν ἀλλάξεις ἀκόμα!

Ὅλα γιὰ σέ εἶν' ἀδιάφορα, τίποτε δὲ σ' ἀλλάζει
παντοτεινὸ χαμόγελο 'ς τὰ χεῖλη σου χαράζει.

Πέρασε τώρα ἡ ἀνοιξι, τὸ καλοκαῖρι πάει—
γιὰ σέ καὶ τὸ φθινόπωρο 'σάν ἀνοιξι περνάει.

Δὲν σοῦ θυμάει τίποτε... τίποτε δὲ σοῦ λέει!
'ς τοῦ φύλλου τὸ κιτρίνιασμα ἡ νειότη σου δὲν κλαίει.

Μὰ πῶς, ὠραιότη ἀστόχαστη, δὲν κλαῖς τὴν ἀνοιξι σου;
ἔπῳς, δὲ σέ πνίγῃ ἡ ἔρημιά ποῦ κλεῖς 'ς τὴν νεῖα ψυχὴ σου;

Δὲν σέ φοβίξῃ ἡ μοναξιά μέσ' 'ς τ' ἀνθηρά σου χρόνια,
ν' ἀσράφτη ὁ μαῦρος οὐρανὸς μὲ κρύα, βρονταῖς καὶ χιόνια!

Τ' ἀστροπελέκια ἔρημη θ' ἀκοῦς καὶ θά παγώνησ'..
ἔλα μ' ἐμέν', ἀγάπη μου, μονάχη θά κρυώνησ'.

Τὴν πονεμένη μου καρδιά πάρτη προσκέφαλό σου,
νὰ νανουρίζῃ ἀδιάκοπα τὸν ὕπνο τὸ γλυκό σου.

Μαῦρος χειμῶνας πλάκωσε, ὠϊμέ, καὶ θά φοβάται,
θὰ τουρτουρίζῃς ἄγρυπνη καὶ δὲ θά μοῦ κοιμᾶσαι!

Πέρασε! τώρα ἡ ἀνοιξι, τὸ καλοκαῖρι πάει...
χαρὰ 'ς τὸ ταῖρι ποῦ ἀγκαλιά τῆς ὠραις του περνάει.

Ζέστα δὲν βρίσκ' ἡ μοναξιά, κι' ἀναπαυμὸ δὲν ἔχει..
γενοῦ μου ταῖρι, ταῖρι μου, κι' ἄσ' τὸν καιρὸ νὰ τρέχῃ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ.

ΕΙΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΟΝ

Τοῦτος εἰς δολιότητα εἶν' ἔμπειρος κι' ἀκνάτος,
Συγχύσεων ἐφευρετὴς καὶ πονηριὰ γεμάτος.
Καὶ παρομοιάζει μ' ἄγαλμα ἔξωθεν χρυσομένο
Καὶ ἔσωθεν μ' ἀκάθαρτα δαιμόνια στιβασμένο.

ΚΟΥΤΟΥΖΗΣ

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια ὄρα προηγούμενον φυλ.)

Ἔραι 2

Ὁ ὑπρέτης μοὶ εἰδείξεν ἓν σπουδαγεῖριον, εἰς ὃ μόλις εἰσελθὼν, εἶδον ἐρ-
χομένην πρὸς με μίαν γυναῖκα τριάκοντα πέντε περιπίου ἐτῶν, μετὰ χάρι-
τος πολλῆς ἐνδεδυμένην, καὶ τὴν ὀποῖον οὐδέποτε θά ἐξελάμβανον ὡς θα-
λαμηπόλον, ἀν μὴ αὐτὴ δὲν μοὶ ἐφάνερονε τοῦτο λέγουσά μοι.—Ἡ κυρία εἶ-
ναι ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην, ἐντὸς ὀλίγου θά ἐξέλθῃ. Ἦχος κωδωνίσκου ἡ-
κούσθη, αὐτὴ δὲ ἔδραμε πρὸς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου ἦτο ὁ θά-
λαμος τῆς θεᾶς· ἐγὼ δὲ ἔμεινα θερμαινόμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, θεωρῶν πό-
τε μίαν Δανάην γεγραμμένην ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, πότε τὰς εἰκόνας ὑφ' ἧν οἱ
τοιχοὶ ἐκαλύπτοντο, καὶ πότε γαλλικὰ τινα μυθιστορήματα ἐρριμμένα ἐδῶ
καὶ ἐκεῖ! Ἐν τούτοις ἠνοιχθησαν αἱ θύραι, αἰφνης δὲ ἠσθάνθη μύριαις ὄ-
σας εὐωδίας πληρούσας τὸν ἀέρα, καὶ εἶδον τὴν κυρίαν ὄλωσ ἀπαλὴν καὶ
δρυσερὰν ἐσπυεμένην, εἰσερχομένην καὶ σχεδὸν τρέμουσαν ὑπὸ τοῦ φύχου,
νωχελῶς δ' ἐγκαταλειπομένην ἐντὸς θαθείας ἀναπαυτικῆς ἔδρας ἣν ἡ θα-
λαμηπόλος τῇ ἠτοίμασε παρὰ τὸ πῦρ. Μ' ἐχαιρέτησε μᾶλλον διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν ἢ δι' ὑποκλίσεως καὶ μὲ ἠρώτα μειδιῶσα,—ἐὰν ἐνθυμήθην τὴν
ὑπόσχεσίν μου. Ἐγὼ ἐν τούτοις τῇ προσέφερον τὸ βιβλίον, μετ' ἐκπληξεως
παρατηρῶν ὅτι δὲν ἔφερον ἡ μακρὸν ἀραιὸν χιτῶνα, ὅστις μὴ συνεχόμε-
νος, ἐλαφρῶς ἐλειχε τὸν τάπητα, ἀφίνων γυμνοῦς τοὺς ὤμους καὶ τὸ σῆ-
θος, ἠδὲ παθῶς ὅμως καλυπτομένους ὑπὸ λευκῆς μῆλωτῆς ἐν ἣ αὐτὴ ἦτο ἐγ-
κεκορδίλημένη. Ἡ πλουσία κόμη τῆς, καίπερ συγγρατουμένη ὑπὸ τινος
κτενίου, κατήγγελλε τὸν πρὸ μικροῦ ὕπνον τῆς, βόσρυχοί τινες ἀνεπαύοντο
πότε ἐπὶ τοῦ περικαλλοῦς λαίμου τῆς, πότε εἰσέδουον μέγρις ἐντὸς τοῦ κόλ-
που, ὡσάν εἰ αἱ μελάνταται ἐκεῖναι σειραὶ ἔμειλλον νὰ χρησιμεύσασιν ὡς ὀ-
δηγοὶ πρὸς τὸν μὴ πεπειραμένον ὀφθαλμὸν· ἄλλοι δὲ κατερχόμενοι κάτω
τοῦ μετώπου ἐσκίαζον τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς· αὐτὴ δ' ἐν τούτοις διὰ τῶν
δακτύλων ἀνέστυρεν ἡ συνέστρεφε καὶ κάλλιον διέθετεν αὐτοῦς ἐν τῷ κτενίῳ,
ἐπιδεικνύουσα οὕτω, ἴσως δὲ καὶ ἐσκεμμένως, λευκώτατον καὶ στρογγυλοτο-
νευτὸν βραχίονα, ἀποκαλυπτόμενον ἐκ τοῦ χιτῶνος ὅστις ὑψομένης τῆς
χειρὸς κατήρχετο κάτω τοῦ ἀγκῶνος. Ἀναπαυομένη ἐπὶ θρόνου ἐκ προσ-

κεφάλων φιλαρέσκως ἐστρέφετο πρὸς τὸ κυνάριον τῆς τὸ ὅποιον ἐπλησίαζεν, ἔφευγε, καὶ πάλιν ἤρχετο πρὸς αὐτήν, συστέλλον τὴν ράχιν καὶ σείον ὠ-
 τα καὶ οὐρανὸν. Ἐκάθησεν εἰς καρέκλαν ἣν ἔφερεν ἔμπρὸς ἡ Φαλαμηπόλος,
 ἐξαφανισθεῖσα ἦδη. Τὸ κολακευτικὸν ἐκεῖνο ζωῦφιον ὑπεγαύγιζε, δάκνον δὲ
 καὶ τινάσσον, ὡς ἂν τὸ ἐνόει, διὰ τῶν μικρῶν τοῦ ποδῶν τὸ κράσπεδον
 τοῦ χιτῶνος, ἀπεκάλυπτεν ὡραίαν ἐμβάδα ἐκ μετάρτης ἀνοικτοῦ ροδίνου
 χρώματος, καὶ ὀλίγον ἔπειτα μικρὸν πόδα, Λαυρέντιε, ὁμοῖον τῷ ὀλίγῳ θά
 ἔγραφεν ὁ Ἄλβανος εἰς Χάρिता ἀναδυομένην τοῦ λουτροῦ. ὦ! ἂν σὺ, ὡς ἐ-
 γώ, εὖβλεπες τὴν Θηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ στάσει, πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ
 ταύτην μόλις κατελθοῦσαν τῆς κλίνης, οὕτω λυσιζῶνον οὕτω—ἀναπολῶν τὴν
 εὐδαίμονα ἐκείνην πρῶταν, ἐνθυμούμαι ὅτι δὲν θά ἐτόλμων ν' ἀνα-
 πνεύσω τὸν περιβάλλοντα αὐτὴν ἀέρα, σύμπασαι δὲ αἱ σκέψεις μου
 ἠνοῦντο εὐλαβεῖς καὶ περιφοβοὶ μόνον ἵνα τὴν λατρεύσῃς—καὶ βεβαί-
 ῳς δαίμων εὐνοῦς μοὶ ἐπαρουσίασε τὴν εἰκόνα τῆς Θηρεσίας, διότι,
 ἄγνοῶ πῶς, ἐπιτηδείως παρετήρησα μὲ συνεσάλμενον μειδιᾶμα τὸ κυ-
 νάριον, καὶ τὴν ὡραίαν, ἔπειτα τὸ κυνάριον, καὶ πάλιν τὸν τάπητα
 ἐφ' οὗ ὁ ὡραῖος ἀνεπαύετο ποῦς, ἀλλ' ὁ ὡραῖος ποῦς εἶχεν ἐξαφα-
 νισθῆ. Ἡγέρθη ἐξαιτούμενος, συγγνώμην ὅτι ἤλθον εἰς ἀκτάλληλον ὥ-
 ραν, καὶ ἀρκὰ αὐτὴν μεταμεληθεῖσαν σχεδὸν—βεβαίως ἤτο φειδρὰ
 καὶ φιλόφρων, ἐγένετο δὲ ὀλίγον σοβαρὰ—ἄλλο δὲν γνωρίζω. Ὅτε
 ἔμεινα μόνος, τὸ λογικόν μου, ὅπερ εἰς ἀδιέλειπτον διατελεῖ διά-
 ρασιν πρὸς τὴν καρδίαν μου, μοὶ ἔλεγε. Δυσυχές! φοβῶ μόνον τὴν
 καλλονὴν ἐκείνην τὴν μετέχουσαν οὐρανόυ· λοιπὸν ἀποράσσον καὶ μὴ
 ἀπόσυρε τὰ χεῖλη ἀπὸ τοῦ ἀντιφαρμάκου ὅπερ ἡ τύχη σοὶ προσ-
 φέρει. Ἐπήνεσα τὸ λογικόν, ἀλλ' ἡ καρδίκα εἶχεν ἦδη πράξει κατ'
 ἰδίαν βούλησιν.—Θὰ ἐνοήσης ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀντεγράφη, διότι
 ἠθέλησα νὰ κάμω ἐπίδειξιν καλοῦ ὑφους.

ὦ! τὸ ἀσμάτιον τῆς Σαφροῦς! ὑποτονθορίζω αὐτὸ γράφων, περι-
 πατῶν, ἀναγινώσκων· δὲν παρελήρου οὕτω, Θηρεσία, ὅτε ἀδικιλο-
 νεικῆτως ἠδυνάμην νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ σὲ ἀκούω ὑπομονῆ! ἐνδε-
 κα μίλια, καὶ ἰδοῦ με εἰς τὴν οἰκίαν· ἔπειτα δύο μίλια ἀκόμη, καὶ
 ἔπειτα;—Ποσάκις μακρὰν τῆς γῆς ταύτης θά εἴφευγον, ἐὰν ὁ φόβος,
 μὴ αἱ δυσυχίαι μου πολὺ μακρὰν ἀπὸ σὲ μὲ σύρωσι, δὲν μ' ἐκρά-
 τει εἰς τὸσον κίνδυνον! ἐδῶ τοῦλάχιστον εἴμεθα ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὐρανόν.
 Υ. Γ. Ταύτην τὴν σιγμὴν ἔλαβον ἐπιστολὴν σου—καὶ πάλιν, Λαυρέν-
 τιε! διὰ πέμπτην ἦδη φορὰν μὲ ἀποκαλεῖς ἐρωτευμένον. Ἐρωτευ-
 μένος, ναί, καὶ τί πρὸς τοῦτο; Εἶδον πολλοὺς ἐρασθέντας τῆς Ἀφροδί-
 τῆς τῶν Μεδίκων, τῆς Ψυχῆς, καὶ αὐτῆς τῆς Σελήνης ἀκόμη, ἢ εὐ-
 νοουμένου τινός ἀστέρος. Καὶ σὺ αὐτὸς δὲν ἠράσθης τῆς Σαφροῦς εἰς
 τρόπον ὡς ἐξωμοίους αὐτὴν πρὸς πᾶσαν ὠραιοτέραν γυναῖκα, ἣν ἐ.

εὖλεπες, κακεντρεχεῖς καὶ ἀμαθεῖς ἀποκαλῶν τοὺς γράφοντας αὐτὴν, μι-
 κράν, μελάγγρουν, καὶ μᾶλλον δυσειδῆ κάπως;

Ἄλλ' ἂς ἀφίκωμεν τὰς ἀρεσίστητας· γνωρίζω ὅτι εἶμαι ἰδιορρόθιμος
 χαρακτῆρος, ἴσως δὲ καὶ παράξενος, ἀλλὰ διὰ τοῦτο θά ἐντραπῶ;
 διὰ τί; Ἀπὸ πολλῶν ἦδη ἡμερῶν θέλεις νὰ μοὶ ἐμπνεύσης τὴν ιδέ-
 αν τοῦ ὅτι ὀφείλω νὰ ἐρυθριῶ· ἀλλὰ, ἐξαίρουμένης τῆς εὐνοίας σου,
 δὲν εἰξεύρω, οὔτε δύναμι, οὔτε ὀφείλω κατ' οὐδὲν νὰ ἐρυθριῶ ὡς
 πρὸς τὴν Θηρεσίαν, οὔτε νὰ μεταμεληθῶ, οὔτε νὰ παραπονεθῶ. Ἔσο ἥσυχος.

Παταῦον....

Δύο φύλλα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀπωλέσθησαν, ἐν οἷς ὁ Ἰάκωβος ἀφη-
 γεῖτο φιλονεικίαν τινὰ ἣν ἔσχεν ὡς ἐκ τοῦ βιαίου χαρακτῆρός του καὶ τῶν
 ἀπλοικῶν αὐτοῦ τρόπων. Προτιθέμενος ὁ ἐκδότης ἵνα θρησκευτικῶς δημο-
 σιεύσῃ τὸ ἀντίγραφον, πιστεύει καλὸν νὰ καταχωρήσῃ ὅτι ἐκ τῆς ὅλης ἐ-
 πιστολῆς ἐναπολείπεται, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐκ τούτου δύναται τις νὰ ἐνοή-
 σῃ τὸ ἑλλείπον.

Λεῖπει τὸ πρῶτον φύλλον

.....

... εὐγνωμόνῳ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις, δὲν λησμονῶ ὅμως οὐδὲν καὶ
 τὰς ὑβρεις, καὶ μῶλον τοῦτο γνωρίζεις ποσάκις τὰς ἐσυγχώρησα. Εὐρη-
 γέτησα τὸν βλάψαντά με, ὡκαίτερά δὲ ποτε καὶ τὸν προδόντα με. Ἄλ-
 λ' αἱ κατενεχθεῖσαι εἰς τὴν τιμὴν μου πληγαί, Λαυρέντιε, ἔδει νὰ
 τύχῃσιν ἐκδικήσεως. Ἄγνοῶ τί σοὶ ἔγραψαν, οὐδὲ φροντίζω νὰ τὸ
 μάθω. Ἄλλ' ὅτε ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν μου ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, καί τοι
 πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲν τὸν εἶχον ἴδῃ, ἡσιάνθη ὡς πῦρ διατρέχον τὰ
 μέλη μου, καὶ ὅμως συνέσχον ἑμαυτόν. Ἄλλ' ὄφειλεν οὗτος διὰ νέ-
 ων σκαμμάτων νὰ σκληρύνῃ τὴν παλαιὰν ὀργὴν μου; ὦς λέων ἐ-
 θρυχώμην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἐνόμιζον ὅτι θά τὸν ἐσπάραττον,
 ἂν καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον τὸν εὔρισκον.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ δειλὸς ἀπέφυγε τὰ μέσα τῆς τιμῆς, ἄτινα τῷ προ-
 σέφερον, καὶ πάντες ἔκραζον κατ' ἐμοῦ τὸ σαυρωθήτω, ὡς ἂν
 ὄφειλον ἄρέμῳς ν' ἀνεχθῶ ὑβρίν παρ' ἐκείνου, ὅστις εἰς παρελθούσαν
 ἐποχὴν τὸ ἥμισυ τῆς καρδίας μοὶ κατέφαγεν. Ἡ κομφοπρεπὴς αὕτη πα-
 ληανθρώπια προσποιεῖται γενναιοσύνην, διότι δὲν ἔχει τὸ θάρ-
 ρος νὰ ἐκδικηθῇ μὲ ὑψωμένην τὴν αὐλώπιδα· ἀλλ' ἂν ἐβλεπέ τις τὰ
 νυκτερινὰ ἐγχειρίδια, καὶ τὰς συκοφαντίας, καὶ τὰς ἐριδας!.... Ἄφ' ἐ-
 τέρου δ' ἐγὼ δὲν τὸν ἐπίεσα.—Ἐχετε, τῷ εἶπον, βραχίονας καὶ γῆθος
 ὡς ἐγώ, καὶ ἐγὼ θνητὸς εἶμαι ὡς σᾶς.—Οὗτος ἐκλαυσε καὶ ἐκραύγασε,
 τότε δὲ ἡ ὀργὴ, ἡ δεσποζουσα μου ἐκείνη ἐρινύς, κατεπραῦνθη, διότι ἐκ
 τοῦ ἐξευτελισμοῦ αὐτοῦ ἐνόησα ὅτι τὸ σθένος δὲν πρέπει νὰ δίδῃ τὸ δι-
 καίωμα ἵνα πιέξῃ τις τὸν ἀδύνατον. Ἄλλὰ διὰ τοῦτο ὁ ἀδύνατος πρέπει

νά προκαλή τὸν δυνάμενον νὰ ἐκδικηθῆ; Πίστευσόν μοι, ἀπαιτεῖται βλα-
κώδης χαμέρπεια ἢ υπεράνθρωπος φιλοσοφία ὅπως ἀφῆθῃ τις εἰς τὴν
διάκρισιν ἐχθροῦ ἀναιδοῦς, μαύρην ἔχοντος τὴν ψυχὴν καὶ τρέμουσαν τὴν χεῖρα.
(ἔπεται συνέχεια)

ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΙΝΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

Ὑπὸ τὸν ἄνωθι τίτλον θὰ πειραθῶμεν νὰ δημοσιεύσωμεν
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μικρὰ ἀρθρίδρια, δι' ὧν νὰ ἀποδείξω-
μεν ὅτι ἀδίκως ἐνίοτε ἐγκωμιάζονται ποιηταί τινες, διὰ ποιή-
σεις ἢ ιδέας, αἰτινες, δυστυχῶς, ἀνήκουσιν εἰς ἄλλους. Τὸ
χειρίστον δὲ εἶνε ὅτι ἐνίοτε αἱ ποιήσεις ἢ ιδέαι εἶνε οὐχὶ
μεγάλων ἀνδρῶν ἀλλὰ καὶ ἀγνώστων.

Α'.

Τὸ Πουλάκι

Ἰωάννου Βηλαρᾶ

Ἐκ τῶν ποιήσεων τοῦ Βηλαρᾶ φημίζεται καὶ εἶνε δη-
μοτικὴ καὶ ἐκεῖνη, ἣτις ἀρχεται διὰ τῶν ἐξῆς στροφῶν:

Πουλάκι ξένο,	Πῶς νὰ φωλιάσω
Ξενητεμένο,	Σὲ ξένο δάσος
Κυνηγημένο	Ν' ἀποσυρθῶ;
Ποῦ νὰ σταθῶ.	Ἡ μέρα φεύγει,
Ποῦ νὰ καθήσω,	Ἡ νύχτα βιάζει,
Νὰ ξενοχτίσω	Νὰ ἡσυχάζει
Νὰ μὴ γαθῶ;	Καθε πουλι.
Βραδιάζει ἡμέρα	Κὴ ἐγὼ στενάζω
Σκοτάδι παίρει	Τὸ ταῖρι κράζω.
Καὶ δίχως ταῖρι	Ξένο πουλι
Πῶς νὰ βρεθῶ;	κ. λ.

Ὁ ἀείμνηστος Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ἐποίησε προσέτι καλ-
λίστον πατριωτικὸν ποιημάτιον, οὗ ἡ ἀρχὴ ἔχει οὕτω:

Πουλάκι ξένο	Χωρὶς νὰ ξεύρω
Κ' ἐρρωμένο,	Τὴν ἡσυχίαν,
Ποῦ πᾶς καὶ τρέχεις;	Χωρὶς νὰ εὔρω
Ποῦ φωλιάν ἔχεις;	Τὴν εὐτυχίαν
— Φωλιάν δὲν ἔχω	
Πηγαίνω τρέχω	
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ	Ποῦ κατοικεῖ.

Μικρὸ σὰν ἡμουν, εἶχα πατρίδα.	Ἐκτοτε τρέχω στὰ ξένα μέρη
Με; σταῖς αὐρίναις ἐγλυκίζουσα.	Χωρὶς πατρίδα καὶ χωρὶς ταῖρι.
Εἶχα ἐλπίδα.	Μὲ κινυρσμένα πτερὰ καὶ μέλη
Πουρνὸ καὶ βράδι ἐκελαδοῦσα.	Πλανῶμαι ὅπως ἡ τύχη θέλει
Εἶχα καὶ νέαν ἀγαπημένην,	Κι' ὅπου μὲ φέρῃ ἀνεμοπλάνη.
Τὴν παιδιόθεν μου ἐρωμένην.	Ὅσῳ νὰ φθάσω ἐκεῖ, ποῦ φθάνει,
Σκληρὸ γεράκι ἐζέχον' ἐμπρός μου	Τὸ κάθε πᾶγμα
Τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ γλυκῦφῶς μου	Καί τοῦ παντός μας αὐτοτίθαῦμα,
Νεκροαρπάζει,	Ὅπου πηγαίνει καὶ τὸ γεράκι
Καὶ τὴν φωλεάν μου καταρρημάζει.	Καὶ τὸ ἀθῶο μικρὸ πουλάκι.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σουτῆς ιστορεῖ ὅτι ὁ Ὑψηλάντης διαφό-
ρους ἐποίησε καλὰς ποιήσεις. Ποιῶν τὴν ἄνω ὠραίαν ποίη-
σιν, λέγει ὁ Σουτῆς, ὅτι ἔλαβε τὴν ἐμπνευσιν ἐκ τοῦ ποιηματίου
τοῦ Arnault. Ἴδου τὸ ποιημάτιον τοῦ Arnault.

Pauvre feuille desséchée,	De la feret à la plaine,
De la tige détachée,	De la montagne au vallon.
Où vas-tu?—Je n'en sais rien.	Je vais où le vent me mène,
L'orage a brisé le chêne	Sans me plaindre ou m'effrayer;
Qui seul était mon soutien.	Je vais où va tauto chose,
De son inconstante haleine,	Où va la feuille de rose
Le Zéphire on l'aquilon	Et la feuille de laurier.
Depuis ce jour me promène	

Μεταξὺ τῶν πρώτων στροφῶν τοῦ ποιηματίου τοῦ Βηλαρᾶ
καὶ ἐκείνου τοῦ Ὑψηλάντου ὑπάρχει πολὺ ὁμοιότης. Δὲν θέ-
λομεν ἡμεῖς τώρα νὰ ἐξατάσωμεν ἂν ὁ Βηλαρᾶς ἐμιμήθη τὸν
Ὑψηλάντην ἢ τἀνάπαλιν, ἐπειδὴ ἀγγοοῦμεν τὸ ἔτος καθ' ὃ
ἐποιήθησαν τὰ ἄνωθι ποιημάτια. Βέβαιοι δὲ μόνον εἴμεθα ὅ-
τι ὁ Θωμᾶς Δανελάκης ἐποίησε, κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα
τὸ ἐξῆς ποιημάτιον.

Κυρά, ἴμαι ξένο,	Τρέχω καὶ τρέχω,
Ξενητεμένο	Ἵσυχιά δὲν ἔχω,
Πουλι χαμένο,	Γιὰ νὰ σταθῶ.
Τί νὰ γενῶ;	Ἐρχεται νύχτα,
Θὰ ξενοχτίσω.	Ἀναστενάζω,
Ποῦ νὰ καθήσω,	Καὶ νὰ ἡσυχάζω,
Ποῦ νὰ σταθῶ;	Προσπαθῶ,
Τρέχω τὴ ἡμέρα,	Μὰ, κυρά μου,
Σ' ὄλα τὰ μέρη	Στὴ πελπισιά μου,
Ναῦρω τὸ ταῖρι	Νᾶμ' μοναχός;
Ν' ἀναπαυθῶ.	Γίνεται ἡμέρα

Καὶ δίχως ταῖρι
Σὲ τέτοια μέρη,
Δὲν ἠμπορῶ.
Ξιντεμένο,
Κυνηγημένο,
Θίνεχ χαθῶ.

Εἶμαι χιμένο,
Πάντα φωνάζω,
Τὸ ταῖρι κράζω,
Ἔρμος πουλί
Ἔλα, αὐθέντρια,

Σιὴ ἐρμιά μου,
Παρηγοριχ μου,
Νάσαι ἐσύ.

Πουλάκι ξένο,
Χωρίς κοιτιδα,
Χωρίς ἐλπίδα,
Σιὴ ξενητιά.

Ἔλα, ψυχὴ μου,
Νὰ σὲ φιλήσω,
Νὰ ξενοχτίσω,
Ἐστὴν ἀγκαλιά.

Τὸ ὄνομα τοῦ Βηλαρά φημίζεται καὶ διὰ τὸ Πουλάκι, ὅπερ καὶ μετεφράσθη καὶ εἰς ξένας γλώσσας, ἐνῶ ὁ ἀτυχῆς Δαυελάκης εἶνε ἀγνωστός εἰς τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν.

Σ. Δε Βιάζης.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Πᾶν βιβλίον πεμπόμενον ἡμῖν ἀναγγέλλεται.

ORE DI TORMENTO

Ὁ μετριόφρων ὅσον ἀγαπητὸς συνεργάτης ἡμῶν κ. Στέφανος Μαρτζώκης, ἐξέδωκεν κατ' αὐτὰς μικρὰν μὲν τὸν ὄγκον, ἀλλὰ μεγάλην ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, συλλογὴν ἰταλικῶν ποιημάτων του, δι' ἣν οὐχὶ ὀλίγα σημαντικὰ συγχαρητήρια τῷ ἀφικνουῦνται καθ' ἑκάστην ἐξ Εὐρώπης. Ὅθεν συγχαίροντες καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας τὸν φίλον καὶ ποιητὴν μας, τῷ εὐχόμεθα ὅπως καὶ τὰ ὅσον οὐπω ἐκδοθησόμενα ἑλληνικὰ ποιήματά του τύχῳσι τοιαύτης λαμπρᾶς καὶ εὐκρινοῦς ὑποδεξιότηως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «Π. ΑΝΘΩΝΟΣ»

Ἰ.Ν.Κ. Ἀθήνας. Εὐχαρισῶ, πλὴν πέμψατέ μοί τι τελειότερον τῶν γαλέντων.—Γ.Μ. Χ.Α. καὶ Ε.Ζ. Ἀθήνας. Κ' ἐπειτα, λέει.....μὴν πισεύης τὰ ὀνειράτα!—S.F.A. Odessa. Γ. Φ. Γαλάζιον, Ε.Τ. Σμύρνην. Ἐγάλησαν.—Α.Π. Πειραιῶ. ἴσως γίνῃ ἀνατύπωσις τοῦ Α' καὶ Β'. φυλλ' τότε μάλιχα.—Α.Α. Πάτρας. Καθ' ὃ φημησαν εὐχαρίσως ἀλλὰ προκείμενα περὶ 3 μῆνας διακόπτομεν τὰς σχέσεις.

Τυπογ. ἐ «ΦΩΣΚΟΛΟΣ» Σ. Καφοκεράλου